

Arrest

nr. 83 436 van 21 juni 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 5 april 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 maart 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 mei 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL, loco advocaat F. LANDUYT en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen is uw naam M. A. {..}, bent u een etnische Fars afkomstig uit Karaj en bent u Iraans staatsburger. Op 30/3/1388 (Iraanse tijdrekening; stemt overeen met 20/6/2009 in de Europese tijdrekening) nam u voor de eerste keer deel aan een demonstratie in Teheran. U raakte er betrokken in wat heen en weer geduw met leden van de Bassidj (Mobilisatie van de Verdrukten), maar kon uzelf lostrekken en naar huis terugkeren. U kende verder geen problemen. Tijdens deze demonstratie werd Neda Agha-Soltan vermoord. U nam hierna nooit meer deel aan demonstraties. U had verlof van uw werk en besloot een korte vakantie naar Europa te maken. U sprak een zekere Gholinia aan die u aan een visum voor een werkbezoek in Zweden kon helpen. Op 26 december 2009 reisde u met uw paspoort en een werkvisum naar Zweden. U ontmoette er een Iraniër met wie u samen wat marktjes, winkels en musea bezocht. Op 5 januari 2010 vloog u van Stockholm naar Brussel. Nadat u in Brussel ter ore was gekomen dat er op de dag van uw vertrek uit Iran, evenals de dag erna, gedemonstreerd

was, besloot u niet terug te keren naar Iran, uit schrik dat u bij terugkomst ondervraagd zou worden en onder druk valse bekentenissen zou moeten afleggen in verband met uw deelname aan de Groene Revolutie. Op 7 januari 2010 diende u in België een asielaanvraag in. U wenst ook niet meer naar Iran terug te keren omdat u door asiel te vragen in het buitenland, zeker als zoon van iemand die jarenlang als overheidsambtenaar in Iran heeft gewerkt, het regime heeft beledigd.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer: een kopie van uw identiteitskaart (karte melli) op naam van E. O. {...}, uitgereikt te Teheran; een onleesbare kopie van uw militaire kaart op naam van E. O. {...}; een Iraanse lidmaatschapskaart van een sportcentrum op naam van E. O. {...}; Belgische attesten waaruit blijkt dat u een inburgeringstraject en Nederlandse taallessen heeft gevolgd; een brief van een Belgisch sportcentrum waaruit blijkt dat u er was ingeschreven en goed overeenkomt met zowel personeel als leden; en een handgeschreven samenvatting van uw oorspronkelijke asielmotieven. Op 31 januari 2012 bezorgde u het Commissariaat-generaal de volgende documenten: uw identiteitskaart op naam van M. A. {...}; uw militaire kaart op naam van M. A. {...}, uitgereikt op 6/8/1376 (28/10/1997); uw rijbewijs op naam van M. A. {...}, uitgereikt op 16/12/1373 (7/3/1995) te Teheran; en een kopie van twee bladzijden van uw Iraans paspoort op naam van M. A. {...}, uitgereikt op 18 december 2006. Via uw advocaat liet u op 2 februari 2012 nog de volgende documenten aan het Commissariaat-generaal bezorgen: een kopie van twee bladzijden van het geboorteboekje (shenasnameh) van uw vader A. M. {...}; een kopie van de identiteitskaart (karte melli) van uw vader; een kopie van het rijbewijs van uw vader; een kopie van uw vaders kaart voor gepensioneerd; en een kopie van uw vaders identiteitsbewijs van Buitenlandse Zaken.

B. Motivering

Na onderzoek van alle door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in uw administratief dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u hebt getracht de Belgische autoriteiten te misleiden door het indienen van een asielaanvraag onder een valse identiteit en met een vals vluchtrelaas en door het neerleggen van valse identiteitsdocumenten. Zo diende u op 7 januari 2010 bij de Dienst Vreemdelingenzaken een asielaanvraag in onder de naam E. O. {...} (Verklaring Dienst Vreemdelingenzaken, vraag 1 en 2; Vragenlijst CGVS ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, vraag 2.1 en 2.2). Tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal op 24 januari 2012 bevestigde u deze identiteit aanvankelijk en legde u kopies van een valse identiteitskaart, een militaire kaart en een sportkaart op naam van E. O. {...} neer (CGVS, p. 3, 5, 7, 8, 20). U verklaarde niet over een paspoort te beschikken en op 28 december 2009 Iran op illegale wijze te hebben verlaten via Irak, nadat u tijdens een demonstratie de dag ervoor, op 6/10/1388 (27/12/2009), waar u als activist van de Groene Beweging aan had deelgenomen, problemen had gekend met de Iraanse autoriteiten. Na uw vertrek zouden de ordediensten bij u thuis een huiszoeking verricht hebben (CGVS, p. 6-7, 8). Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal werd u evenwel geconfronteerd met uw Iraans paspoort en het Zweeds visum waarmee u op 26 december 2009 Iran hebt verlaten en waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Uit dit paspoort blijkt dat uw ware identiteit M. A. {...} is en dat u Iran op 26 december 2009 op legale wijze met dit paspoort heeft verlaten. U trachtte eerst nog te ontkennen dat u met dit paspoort ooit had gereisd of er een Zweeds visum mee had aangevraagd, maar gaf uiteindelijk toe dat u bij uw asielaanvraag op de Dienst Vreemdelingenzaken de waarheid (uw ware identiteit, uw originele identiteitsdocumenten en uw ware asielmotieven) had achtergehouden (CGVS, p. 8-9). Uiteindelijk verklaarde u dat u na uw aankomst in België op 5 januari 2010 een illegale Iraniër, Darwish genaamd, had ontmoet die u had aangeraden om uw ware identiteit te verbergen en een vluchtmotief – u zou hebben deelgenomen aan een demonstratie op 27 december 2009 en hierbij problemen hebben gekend – voor u had uitgeschreven (CGVS, p. 12, 13-14). Door het verzwijgen van uw ware identiteit en asielmotieven en het neerleggen van valse identiteitsdocumenten blijkt dat u getracht hebt om de Belgische autoriteiten intentioneel te misleiden. Een dergelijke handelswijze getuigt geenszins van een daadwerkelijke vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of op een risico op het lijden van ernstige schade bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een asielzoeker mag immers te allen tijde en redelijkerwijs verwacht worden dat deze zijn asielmotieven zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet en de bevoegde (asiel)instanties in het onthaalland correct inlicht over zijn identiteit, herkomst en vluchtmotieven. Uw algemene geloofwaardigheid is gelet op voorgaande ernstig in het gedrang. Bovendien maken voorgaande vaststellingen het voor mij onmogelijk om een geloofwaardig zicht te krijgen op uw werkelijke achtergrond of reële situatie (betreffende de redenen waarom u uw land heeft verlaten, uw eventuele relatie met de autoriteiten van uw land van herkomst, het eventueel risico van vervolging, enz.). Dat uw geloofwaardigheid op de helling staat, blijkt tevens uit het feit dat het hoogst onaannemelijk is dat u pas tijdens uw vakantie in België beslist zou hebben niet naar Iran terug te keren. U stelde dat u niet wilde terugkeren voordat het regime, dat al uw persoonlijke vrijheden had afgepakt, veranderd was (CGVS, p. 12, 15). Dit is echter weinig aannemelijk aangezien er

vanuit gegaan kan worden dat u voor uw vertrek uit Iran al op de hoogte moet zijn geweest van de situatie en de levensomstandigheden onder het huidige regime in Iran. Bovendien verliet u Iran met een valselijk verkregen visum voor (een werkbezoek in) Zweden, een procedure die niet strookt met de officiële procedure voor het verkrijgen van een toeristenvisum. Indien het werkelijk uw bedoeling was louter als toerist naar Europa te reizen, zoals u op het Commissariaat-generaal beweerde (CGVS, p. 11-12), kan er logischerwijze aangenomen worden dat u dan de nodige officiële stappen tot het verkrijgen van een toeristenvisum zou hebben ondernomen.

Wat betreft uw uiteindelijke verklaringen – u zou op 30/3/1388 (20/6/2009) hebben deelgenomen aan één demonstratie in Teheran, eind december 2009 op vakantie zijn vertrokken naar Zweden en begin januari 2010 op vakantie in België beslist hebben niet naar Iran terug te keren uit vrees dat u bij terugkomst ondervraagd zal worden en onder druk valse bekentenissen zal moeten afleggen en de doodstraf opgelegd zal krijgen – dient vooreerst opgemerkt te worden dat uit niets in uw verklaringen blijkt dat u in Iran problemen heeft gekend en dat uw vrees na terugkeer valse bekentenissen te moeten afleggen en valselijk beschuldigd te worden, gegrond is. Er kan in dit verband gewezen worden op informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd) en waaruit blijkt dat Iraniërs die Iran op illegale wijze hebben verlaten zich aan een ondervraging kunnen verwachten, maar dat personen die voor hun (illegale) vertrek uit Iran niet werden gezocht door de Iraanse autoriteiten bij terugkomst enkel een geldboete krijgen wegens hun illegaal vertrek. Activisten (zowel in Iran als in het buitenland) die herhaaldelijk in de kijker hebben gelopen bij oppositieactiviteiten lopen het risico bij aankomst in Iran te worden ondervraagd en te worden berecht. Uzelf verliet Iran echter op legale wijze en heeft geen risicoprofiel, in de zin dat u nooit eerder gevisieerd werd door de Iraanse autoriteiten, u slechts éénmaal deelnam aan een demonstratie in Iran en hierbij (buiten wat heen en weer getrek met leden van de Bassidj) geen problemen kende, u ook na de demonstratie tot uw vertrek naar Zweden op 26 december 2009 geen problemen kende en u niet politiek actief was gedurende uw verblijf in Europa (CGVS, p. 15, 16, 18). U verklaarde ook te vrezen naar aanleiding van uw asielaanvraag in België bestraft te zullen worden, waarop volgens u zelfs de doodstraf zou kunnen staan (CGVS, p. 11, 13, 17, 19). Uit de voornoemde informatie blijkt evenwel dat het vragen van asiel in het buitenland geen reden vormt om vervolging te vrezen bij terugkeer naar Iran. Gezien u na het verstrijken van uw Zweeds visum niet terugkeerde naar Iran is het niet ongewoon dat u bij terugkomst ondervraagd zal worden over de reden hiervoor. Dit is echter de gangbare procedure en is geenszins voldoende zwaarwichtig om te kunnen gewagen van vervolging of ernstige schade. Dat u zwaarder in de problemen zal komen bij een terugkeer naar Iran dan andere burgers omdat u de zoon bent van een – intussen gepensioneerd – overheidsambtenaar (CGVS, p. 13) is een louter vermoeden van uwentwege, dat geenszins ondersteund wordt door de reeds geciteerde informatie.

De documenten die u ter staving van uw ware identiteit, M. A. {...}, neerlegde, kunnen bovenstaande bevindingen niet weerleggen. Zij staven immers louter deze identiteit, meer niet. De attesten i.v.m. uw inburgeringstraject en lidmaatschap van een sportclub te Lier hebben betrekking op uw integratie in België, maar deze is op zich niet relevant bij de beoordeling van uw asielaanvraag. De documenten in verband met uw vader A. M. {...} werpen evenmin een ander licht op bovenstaande bevindingen aangezien ze enkel zijn identiteit en nationaliteit staven en aantonen dat hij in Iran als overheidsfunctionaris heeft gewerkt, maar intussen gepensioneerd is. Ook deze elementen worden op zich nergens betwijfeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen alsook van het beginsel van behoorlijk bestuur. Uit verzoekers betoog blijkt dat hij tevens de schending beoogt op te werpen van de formele motiveringsplicht.

Verzoeker betoogt dat hij de asielinstanties niet intentioneel heeft trachten te misleiden. Verzoeker herhaalt zijn relaas en stelt verklaard te hebben dat hij twee redenen had om zijn werkelijke identiteit te verbergen. Verzoeker meent dat zowel uit de informatie waarover de commissaris-generaal beschikt als deze beschikbaar op het internet, blijkt dat zijn vrees valse bekentenissen te moeten afleggen en valselijk beschuldigd te worden, gegrond is. Verzoeker stelt op legale wijze Iran verlaten te hebben en

een risicoprofiel te hebben, in de zin dat hij eerder geïndiceerd werd door de Iraanse autoriteiten, aangezien hij deelnam aan een demonstratie in Iran.

2.2. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.”* Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

Voor wat betreft de ingeroepen schending van *“het beginsel van behoorlijk bestuur”* merkt de Raad op dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift beperkt tot een loutere vermelding van *“het beginsel van behoorlijk bestuur”*, zonder evenwel aan te geven welk beginsel hij beoogt en op welke wijze dit door de bestreden beslissing geschonden wordt. Het middel is in de aangegeven mate onontvankelijk.

Verzoeker laat na te duiden welke bepaling van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet hij geschonden acht en geeft evenmin aan op welke wijze dit artikel zou zijn geschonden. Hoe het eerste lid van voormeld artikel geschonden zou zijn kan niet worden ingezien daar artikel 57/6, eerste lid, 1° de commissaris-generaal de bevoegdheid verleent de bestreden beslissing te nemen. Het derde lid is in casu niet van toepassing daar de bestreden beslissing geen beslissing betreft zoals bedoeld in artikel 57/6, eerste lid, 2°.

2.3. Aan de formele motiveringsplicht is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing, die juridisch gesteund is op de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, volledig kent. Hij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. De Raad stelt vast dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift in wezen beperkt tot een herhaling van zijn asielmotieven. De Raad wijst er op dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 4 januari 2006, nr. 153.278; RvS 10 maart 2006, nr. 156.221). Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waartoe verzoeker, zoals verder blijkt, in gebreke blijft.

2.5. Verzoeker meent een risicoprofiel te hebben en aldus vervolging te riskeren bij terugkeer naar zijn land van herkomst. Waar verzoeker verwijst naar informatie van de commissaris-generaal om zijn standpunt kracht bij te zetten, dient evenwel vastgesteld dat deze informatie, gevoegd aan het administratief dossier (stuk 17 (2), *Subject Related Briefing ‘Iran’ ‘Risico (gedwongen) terugkeer naar Iran’*, 24 januari 2011) de motieven van de bestreden beslissing ondersteunt, met name waar deze stelt: *Wat betreft uw uiteindelijke verklaringen – u zou op 30/3/1388 (20/6/2009) hebben deelgenomen aan één demonstratie in Teheran, eind december 2009 op vakantie zijn vertrokken naar Zweden en begin januari 2010 op vakantie in België beslist hebben niet naar Iran terug te keren uit vrees dat u bij terugkomst ondervraagd zal worden en onder druk valse bekentenissen zal moeten afleggen en de doodstraf opgelegd zal krijgen – dient vooreerst opgemerkt te worden dat uit niets in uw verklaringen*

blijkt dat u in Iran problemen heeft gekend en dat uw vrees na terugkeer valse bekentenissen te moeten afleggen en valselijk beschuldigd te worden, gegrond is. Er kan in dit verband gewezen worden op informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd) en waaruit blijkt dat Iraniërs die Iran op illegale wijze hebben verlaten zich aan een ondervraging kunnen verwachten, maar dat personen die voor hun (illegale) vertrek uit Iran niet werden gezocht door de Iraanse autoriteiten bij terugkomst enkel een geldboete krijgen wegens hun illegaal vertrek. Activisten (zowel in Iran als in het buitenland) die herhaaldelijk in de kijker hebben gelopen bij oppositieactiviteiten lopen het risico bij aankomst in Iran te worden ondervraagd en te worden berecht. Uzelf verliet Iran echter op legale wijze en heeft geen risicoprofiel, in de zin dat u nooit eerder gevisieerd werd door de Iraanse autoriteiten, u slechts éénmaal deelnam aan een demonstratie in Iran en hierbij (buiten wat heen en weer getrek met leden van de Bassidj) geen problemen kende, u ook na de demonstratie tot uw vertrek naar Zweden op 26 december 2009 geen problemen kende en u niet politiek actief was gedurende uw verblijf in Europa (CGVS, p. 15, 16, 18). U verklaarde ook te vrezen naar aanleiding van uw asielaanvraag in België bestraft te zullen worden, waarop volgens u zelfs de doodstraf zou kunnen staan (CGVS, p. 11, 13, 17, 19). Uit de voornoemde informatie blijkt evenwel dat het vragen van asiel in het buitenland geen reden vormt om vervolging te vrezen bij terugkeer naar Iran. Gezien u na het verstrijken van uw Zweeds visum niet terugkeerde naar Iran is het niet ongewoon dat u bij terugkomst ondervraagd zal worden over de reden hiervoor. Dit is echter de gangbare procedure en is geenszins voldoende zwaarwichtig om te kunnen gewagen van vervolging of ernstige schade. Dat u zwaarder in de problemen zal komen bij een terugkeer naar Iran dan andere burgers omdat u de zoon bent van een – intussen gepensioneerd – overheidsambtenaar (CGVS, p. 13) is een louter vermoeden van uwentwege, dat geenszins ondersteund wordt door de reeds geciteerde informatie.” Door louter te volharden in zijn argument wel degelijk een risicoprofiel te hebben, slaagt verzoeker er niet in afbreuk te doen aan de pertinente en draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing die de Raad bijtreedt. Waar verzoeker nog wijst op informatie afkomstig van het internet, wijst de Raad erop dat verzoeker geen enkele informatie dienaangaande heeft toegevoegd aan zijn verzoekschrift en zijn betoog derhalve blijft steken in blote beweringen, die geenszins vermogen afbreuk te doen aan de motieven van de bestreden beslissing.

Het enig middel kan niet worden aangenomen.

2.6. De Raad is van oordeel dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig juni tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER